

Mở mắt ra thấy tên vệ sĩ, nàng hốt hoảng kéo mền lên che thân thể lỏa lồ :

— Ai cho phép anh vào ?

— Ông Chu Nghị.

— Đi ra ngay.

— Không ai thềm nhìn đâu. Đẹp tốt gì mà nhìn.

Cầm Phương quắc mắt:

— Kệ tôi. Tôi ghét bọn chó săn như anh.

— A, cô dám gọi tôi là chó săn.

— Hạng người như anh còn thua chó săn một bậc. Nào, có ra không ?

Tên vệ sĩ ngoe nguầy :

— Không ra, có làm gì ?

Cầm Phương nhìn Lê Tùng, cầu cứu. Chàng bước xuống giường, giọng đàn anh :

— Chú khép giùm cánh cửa. Và trước khi ra phòng chú xin lỗi cô Phương.

— Anh đừng cậy võ mà ăn hiếp tôi.

— Tại sao anh lại bắt nạt cô Phương ?

Chàng nói, chẳng rằng, tên vệ sĩ lùi lùi ra ngoài. Cầm Phương phá lên cười khanh khách :

— Khoái quá !

Lê Tùng hỏi dò nàng :

— Em không sợ hẳn trình với Chu Nghị ư ?

— Chu Nghị cũng chẳng làm gì nổi em. Em là nhân viên nữ đoàn của bộ Ngoại giao.

— À, cũng giống như ban Biệt vụ của ông Hoàng.

— Phải đấy.

— Anh hơi tò mò, em tha lỗi. Em có cảm giác nào khi phải ôm ấp người đàn ông mà em không yêu.

— Ô, quan niệm của anh cổ xna như thuyết Khổng tử. Việc đó đối với em là thường. Người lính đánh trận bằng súng, còn em đánh trận bằng xác thịt.

— Nghĩa là em không yêu ai !

— Không đúng. Hồi đi học, em yêu say đắm một sinh viên trường Bách khoa. Chúng em không lấy được nhau vì em là đoàn viên Thanh niên Lao động, còn anh ấy thuộc thành phần địa chủ, cha mẹ bị đấu tố. Thú thật với anh, em tin chủ nghĩa mác xít một cách triệt để, song em không thể chọn lựa người yêu theo biện chứng pháp được.

— Bây giờ người ấy ở đâu ?

— Ở dưới đất.

— Chết rồi.

— Vàng. Không lấy được em, anh ấy uống thuốc độc tự vận. Em định vào tu viện, song việc qui y không thích hợp với chủ nghĩa mác xít nên gia nhập ngành phản gián, dùng sắc đẹp thể xác của em để giết đàn ông.

— Em giết bao nhiêu người rồi ?

— Nhiều. Không ai sống nổi với em nửa tháng. Anh yên tâm. Em không hại anh đâu. Y sĩ chuyên môn đã kham nghiệm em tại Mạc tư khoa, và coi em là một kỳ quan về y học. Tạo hóa phú cho em cái tài giết đàn ông khỏi cần súng đạn.

— Em bao nhiêu tuổi ?

— 25: Vòng ngực 98 phân, không thua các cô đào chiếu bóng nguyên tử ở Hồ ly vọng. Mông cũng 98. Bụng 59. Cao một thước sáu bảy. Đi giày vào là 1 thước 78, chưa kể tóc bông lên thành 1 thước 85.

Cầm Phượn : tung mền, nhảy xuống giường, và cứ thế thân nhiên vào buồng tắm. Nàng mở nước lạnh ồ ồ và ngheu ngao một bài hát, dậm dật. Lê Tùng đốt thuốc lá, bắt chầu chữ ngũ đọc báo.

Một tin ở cuối trang nhất làm chàng chú ý. Nội dung như sau :

« Cựu nhân viên tinh báo Nam Việt bỏ trốn.

« Nguồn tin của hãng thông tấn Reuter cho biết một cựu nhân viên tinh báo quan trọng Nam Việt vừa biệt tích. Nhân viên này là Lê Tùng, từng giữ một chức vụ cao cấp trong ban hành động hải ngoại. Đương sự vừa mãn hạn tù 6 tháng về tội lường gạt và hành hung nhân viên công lực.

«Được hỏi về vụ này, phát ngôn nhân của phủ Thủ tướng Sài Gòn từ chối không tuyên bố. Trước sự khẩn khoản của các ký giả, ông chỉ nói vắn tắt : Tôi không biết.

« Người ta nhận thấy nhà cầm quyền ở Sài Gòn bối rối sau khi Lê Tùng biệt tích. Một nguồn tin riêng cho biết Lê Tùng dường như đã rời Nam Việt. Sự đào tẩu này, nếu đúng, sẽ là một thiệt hại lớn cho các cơ quan tinh báo ở phía nam vĩ tuyến 17. »

Lê Tùng buồng tờ báo xuống đất, về mặt mơ màng. Trong khi ấy, Chu Nghị xô cửa vào. Lê thượng, không bao giờ hấn vào phòng chàng. Thấy chàng băng khuáng, hấn cất tiếng :

— Anh đọc báo chưa ?

Lê Tùng thờ dài :

— Rồi.

— Anh nghĩ sao ?

— Chiều nay, tôi đi Thụy sĩ.

— Thụy sĩ ? Anh ngây thơ quá. Ra đến phi trường Kaitak, người ta sẽ chặn anh lại. Tôi tin là ông Hoàng đã liên lạc với phản gián Anh ở Hồng Kông.

— Anh có cách nào giúp tôi không ?

— Tôi rất sẵn sàng, nhưng vì anh từ chối nên tôi chưa nghĩ ra cách khác.

— Anh muốn đưa tôi sang bên kia bức màn sắt ư ?

— Tôi không bằng lòng khi nghe anh gọi các quốc gia xã hội chủ nghĩa là « bên kia bức màn sắt. »

— Ô, đó là danh từ thông dụng từ lâu rồi. Sở dĩ tôi không muốn, vì anh còn lạ gì, các nhân viên phản gián Bắc Việt sẽ tìm kế hại tôi.

— Người ta chỉ hại anh khi anh còn điều khiển tổ chức gián điệp ở phía bắc vĩ tuyến 17. Ngay cả trong thời gian ấy người ta cũng chỉ hại anh nếu anh khước từ hợp tác. Huống hồ bây giờ ... Hai anh làm gì vì anh đã biến thành kẻ thù của ông Hoàng... Anh bằng lòng không ? Vả lại, anh không còn lối thoát nào nữa. Công an và phản gián các nước phương Tây sẽ bắt anh, giải về Sài Gòn. Tôi đã liên lạc với Hà nội. Họ sẵn sàng cho anh ẩn náu một thời gian. Sau đó, anh muốn đi đâu, tùy ý.

— Tôi bằng lòng với một điều kiện.

Chu Nghị rút thuốc lá hút :

— Tôi xin nghe.

Lê Tùng nói :

— Điều kiện rất dễ : phiền anh chuyển số tiền sáu triệu rưỡi còn lại qua Thụy sĩ trước khi tôi lên đường đi Hà nội.

— Được. Nội ngày nay, anh sẽ biết tin.

Cầm Phượng mặc xong quần áo rún rầy bước ra. Chu Nghị nhìn mặt :

— Trông cô mỗi ngày một đẹp thêm, khiến tôi rệu nước miếng.

Cầm Phượng thỏ thẻ :

— Mời anh tự nhiên.

Chu Nghị xoa tay :

— Nói thế, chứ tôi không dám.

Lê Tùng buộc thắt lưng kimono :

— Tôi đi chơi với Cầm Phượng được không ?

Chu Nghị mỉm cười :

— Ban ngày không nên lộ mặt ra ngoài. Còn ban đêm tha hồ, tôi không giữ.

— Tại sao hôm qua anh cấm đoán ?

— Hôm qua khác. Chẳng giấu gì anh, tôi sợ anh đòi ý kiến. Nhưng từ phút này trở đi tôi biết anh không thể đòi ý kiến nữa.

— Anh gồm thật.

— Cũng chưa giỏi bằng anh. Anh là người đàn ông thứ nhất khuất phục được cô Phượng.

Cầm Phượng phá lên cười. Lê Tùng hỏi :

— Bao giờ tôi đi ?

Chu Nghị đáp :

— Hy vọng đêm nay.

— Bằng tàu ngầm ?

— Không. Chúng mình vượt biên giới, vào lục địa Trung hoa. Từ đó, đáp phi cơ Hà nội về

Hà nội. Thôi chào anh. Chúc anh vui thật nhiều với người đẹp.

Cầm Phượng nắm tay Lê Tùng kéo sát vào người. Thường tình, đàn ông súi giục đàn bà, nhưng lần này Cầm Phượng lại giữ vai trò chủ động. Chu Nghị nện giầy lộp cộp ra hành lang. Cầm Phượng lim dim cặp mắt, chia miệng cho Lê Tùng :

— Hôn em đi anh. Đêm nay,, chúng mình xa nhau rồi.

Lê Tùng đã sống một thời gian dài ở Hà nội sau hiệp định Giơ-neo để chỉ huy tổ chức tình báo của ông Hoàng, nên đã quen với những cột cờ cao chót vót, những loa phóng thanh ông ông suốt ngày đêm, và những chân dung lãnh tụ to bằng cái chiếu đứng cao nhìn xuống đoàn người phục sức âm đạm, nhễ nhại bờ hồi, bước rảo trên hè phố như bị ma đuổi.

Tuy nhiên, một cảm giác kỳ lạ nhen nhúm trong lòng chàng. Có lẽ đây là lần thứ nhất chàng đến Hà nội bằng cửa trước, bằng trường bay Gia lâm, trên chiếc phi cơ vận tải Ili utesin 17. Phi cơ này chở được 66 hành khách, song Lê Tùng chỉ là hành khách duy nhất, giữa một toán vệ sĩ lầm lì, đeo súng tiểu liên.

Suốt chuyến bay từ lục địa Trung Hoa về Hà nội, Chu Nghị không nói nửa lời. Lê Tùng dựa lưng vào vách phi cơ cố ngủ. Chàng cần ngủ để lấy sức đối phó với cuộc thẩm vấn dài dòng và Phiền toái của nhân viên phản gián cộng sản.

Một chiếc ZIL đồ sộ đón chàng tại phi cảng. Chàng dinh dnh được đưa về trung tâm thành phố, tiếp xúc với các thủ lãnh phản gián. Song tài xế lại phóng xe theo những con đường vắng tanh, thẳng vào Hà Đông. Gần đến thị trấn Hà Đông, chiếc ZIL rẽ vào một khu trại rộng bát ngát.

Một thiếu phụ khá đẹp (lại đàn bà !) mở cửa xe, mời Lê Tùng xuống, rồi thân mật cầm tay chàng dẫn vào phòng khách, trang trí theo kiểu xưa. Thiếu phụ lách sang bên, nhường lối cho chàng bước vào phòng ngủ, một căn phòng dóm dăng, đủ tiện nghi tân tiến, từ cái giường thấp lè tè, trải ga trắng muốt, đến cái quạt trần Marelli chạy êm ru, và buồng tắm thơm mùi nước hoa phụ nữ.

Thiếu phụ kéo ghế cho chàng ngồi, rồi nói :

— Chắc anh mệt lắm. Em được cấp trên cử ra săn sóc cho anh. Mời anh ngồi nghỉ một lát rồi tắm. Tên em là Nhung. Huyền Nhung. Tắm nước thật nóng sẽ khỏe lại ngay. Em sẽ đấm bóp cho anh.

Tuy mệt nhoài, Lê Tùng bỗng thấy tâm thần phấn khởi. Chàng quan sát thiếu phụ từ đầu xuống chân. Nàng không thua Cẩm Phượng ở Hồng Kông là bao. Da nàng không trắng bằng, nhưng màu da hồng hồng, rậm nắng, rất hợp với khuôn mặt bầu bĩnh, cặp mắt rộng, mái tóc cắt ngắn, đôi chân dài và bộ ngực rắn chắc.

Nàng mặc một cái áo choàng xanh nhạt, may khít, trông giống như điều dưỡng viên ở bệnh viện Tây phương. Không đợi chàng trả lời, nàng bước thoăn thoắt vào buồng tắm, vắn nước ồ ồ.

5 phút sau, nàng trở ra, giọng âu yếm :

— Mời anh cởi quần áo.

Li lợm như Lê Tùng mà cũng thẹn chín cả người. Chàng không ngờ cuộc phiêu lưu nguy hiểm này lại được tở điểm bằng những phút thân thiện với đàn bà đẹp. Bất giác, chàng nghĩ đến Văn Bình. Vai trò của chàng sẽ làm Văn Bình, anh chàng đa tình nhất sở Mật vụ, thêm rệu nước miếng.

Lê Tùng đưa sơ-mi cho Huyền Nhung treo lên mắc. Ngón tay chàng trở nên lỏng công khi đụng vào khay quần. Chàng không còn là cậu thiếu niên mới giáp mặt đàn bà lần đầu. Huyền Nhung cũng không còn là trinh nữ đề chàng tần ngần, xấu hổ.

Có lẽ chàng rụt rè vì sự việc xảy ra quá đột ngột. Trong thời gian hoạt động ở phía bắc vĩ tuyến 17, Lê Tùng đã nghe nói nhiều về trung tâm chiểu đãi ME, dành riêng cho nhân viên tình báo Tây phương bị bắt muốn hợp tác, song chàng không ngờ món hàng phụ nữ lại đầy đủ và ngon lành đến thế.

Huyền Nhung nhanh nhẹn rút giầy lủng của chàng, giọng nhi nhảnh như cô gái đôi tám :

— Ô, thay quần áo để tắm mà cũng ngưng ngập. Để em cởi giùm cho!

Lê Tùng chắt lưỡi :

— Chuyện! Xấu hổ là đúng! Nếu cô làm gương trước, tôi sẽ cởi hết trong vòng một phút đồng hồ.

Huyền Nhung phá lên cười :

— Trời đất ơi, tưởng gì, chứ khoản ấy thì dễ dàng quá! Vả lại, em sẽ cởi sau anh, và cởi nhanh hơn anh nhiều. Đây này, anh mất một phút, nghĩa là 60 giây, em chỉ cần một giây, đúng một giây, không hơn không kém. Sống trong thời đại nguyên

tử, chậm chạp như anh thì chóng mất mạng.

Phật một tiếng, cái áo choàng bó người màu xanh được giắt ra khỏi thân thể nàng, rơi xuống đất.

Lê Tùng trở mắt, đứng sững.

Hồi nãy, chàng đã đoán lầm. Khỏa thân, nàng gọi cảm hơn Cẩm Phượng nhiều. Những đường cong núi lửa của nàng đều thật trăm phần trăm.

Chàng buột miệng :

— Thân hình cô đẹp quá !

Huyền Nhung trở ngực cho chàng ngắm :

— Tại sao lại gọi em là cô ?

— Ừ, thì gọi là em.

— Em cũng chưa được.

— Vậy muốn gọi bằng gì ?

— Bằng mình.

— Mình làm anh phát điên.

— Anh còn đợi gì mà chưa ôm em ?

Huyền Nhung ôm cứng Lê Tùng, cố tình cọ sát bộ ngực vĩ đại vào má chàng, rồi ngửa mặt chờ hôn. Dĩ nhiên, Lê Tùng không rụt rè như trước nữa.

Chàng đưa nàng xuống cái bàn dài, song nàng gỡ ra, giọng trách móc :

— Thong thả. Hồi nhỏ, trước khi ăn, mẹ em thường bắt em rửa ráy sạch sẽ. Em không thích bẩn thỉu. Và lại, ngoài kia có phòng riêng thú vị hơn.

— Anh háu ăn lắm. Tính anh lại nóng như lửa. Trông đá thấy em cũng bần rùn huống hồ người trần mắt thịt như anh

— Em sẵn sàng chiều anh. Anh đòi hỏi khi

nào cũng được. Sáng, trưa, chiều, đêm, bất cứ lúc nào, tùy nhiên...

— Tuy nhiên, anh phải ngoan ngoãn đối với thượng cấp của em.

— Anh thông minh ghê. Em ghét thậm tệ đàn ông dằn dặt. Thiện chí là điều kiện duy nhất để em hiến thân cho anh. Nói cho cùng, thượng cấp của em cũng là thượng cấp của anh.

— Thượng cấp của chúng mình còn quên một điều quan trọng : ái tình không giống khẩu súng, nạp đạn là bắn. Ái tình phải đi đôi với sự cảm thông của tâm hồn, trước khi dẫn tới sự cảm thông của xác thịt. Anh không thích ái tình còm mẫn.

— Nếu không thích, anh còn nài ép em làm gì ? Thôi, để em mặc áo.

Lê Tùng cứng họng. Huyền Nhung tỏ ra cao tay hơn chàng. Nàng đã đọc rõ tâm trạng chàng như tấm hình trên màn ảnh. Tuy biết nàng yêu đương theo lệnh trên, chàng vẫn say mê.

Huyền Nhung ngoạm má chàng, giọng òng ẹo :

— Chịu thua chưa ? Đại tá sắp đến rồi, sửa soạn nhanh kẻo không kịp.

Lê Tùng giả vờ nhìn nàng sững sốt :

— Đại tá Bùi Vinh ?

— Phải. Xong việc, anh tha hồ hứ hí.

Bùi Vinh đến trại vào lúc 9 giờ tối.

Lê Tùng không lạ gì hẳn, song đây là lần đầu gặp gỡ bằng xương, bằng thịt. Trọng quá khứ, chàng chỉ biết hẳn trên ảnh. Trước ngày từ giã Sài Gòn, chàng đã được Văn Bình nói rõ về Bùi Vinh và Phan Thiện.

Đại tá Bùi Vinh là cánh tay phải của Phan

Thiện, trùm Phản gián Bắc Việt. Ông Hoàng đã có hàng chục tấm hình của Bùi Vinh, nằm, ngồi, đứng, mặc đồ tắm trên bãi biển, trung diện dạ phục trong một đại lý quán ở Hà nội. Song trong hình Bùi Vinh hoàn toàn khác ở ngoài.

Trong hình, hắn có khuôn mặt xương xẩu, thân hình cao gầy, và nụ cười nghiêm nghị. Trên thực tế, hắn cao lêu nghêu nhưng đôi má lại phúng phính bánh dúc, miệng cười thâm hiểm hơn là nghiêm nghị.

Nhìn hắn, Lê Tùng giật mình. Có lẽ bộ ảnh trong hồ sơ của ông Hoàng được chụp từ lâu. Như vậy có thể ông Hoàng lầm lẫn. Trong nghề điệp báo, sai một li, di một dặm. Đột nhiên, chàng lo ngay ngáy, và bắt đầu nghi ngờ... Nghi ngờ kế hoạch của ông Hoàng.

Kế hoạch lạ lùng này được mệnh danh là Hào quang. Đứng trước hào quang, con người thường quang mắt. Ông Hoàng bố trí khổ nhục kế, để Lê Tùng rơi vào cạm bẫy của đối phương ở Saigon. Lê Tùng sẽ biến thành một vùng hào quang làm các yếu nhân điệp báo Hà nội quang mắt rồi thanh trừng lẫn nhau.

Con người nguy hiểm nhất mà ông Hoàng muốn loại trừ trước tiên là Phan Thiện.

Đối diện Bùi Vinh, Lê Tùng nhớ lại rõ mồn một những giòng chữ đánh máy li ti trong hồ sơ Hào quang mà ông Hoàng cho chàng đọc, trước khi cất kỹ vào tủ sắt kiên cố.

...« Một trong những cấm kỵ trong nghề điệp báo là cạnh tranh nội bộ. Sự ganh ghét giữa các nhân viên tình báo chuyên nghiệp do đó đốc

Canaris chỉ huy với nhân viên tình báo của Đảng Quốc xã dưới quyền Himmler trong đại chiến thứ hai đã làm nhiều hoạt động ở hải ngoại bị tề liệt trầm trọng.

« Tình trạng này đang xảy ra trong guồng máy Phản gián ở Bắc Việt. Căn cứ vào tài liệu xác thật được phối kiểm chu đáo, guồng máy này được coi là khá đặc lực: Giám đốc Phản gián là Phan Thiện. Hắn chỉ huy một hệ thống phản gián đại quy mô từ bờ bắc vĩ tuyến 17 đến biên giới Hoa-Việt. Hắn còn đặt ăn-ten tại nhiều thủ phủ trên thế giới, nhất là trong vùng Đông nam á.

« Phan Thiện là cán bộ phản gián chuyên nghiệp, xuất thân từ cơ quan An ninh Liên bang (Sûreté Fédérale) và Phòng Sử học (Bureau Historique)— cơ quan Phản gián của Pháp ở Đông Dương—sau thế chiến thứ hai. Chiến tranh Việt-Pháp bùng nổ tháng 12-1946, Phan Thiện đã có liên lạc mật thiết với các yếu nhân điệp báo Lê Giản và Phan Trọng Tuệ, song được ủy nhiệm ở lại Hà nội, tiếp tục phục vụ trong cơ quan an ninh của Pháp.

« Nhờ sự công tác hữu hiệu và trung thành của Phan Thiện, các cơ sở nội thành của Việt Minh được bảo vệ kiên cố. Cho đến gần hiệp định Giơ neo năm 1954, vai trò nhị trùng nguy hiểm của Phan Thiện mới bị bại lộ. Hắn trốn lên Việt Bắc, làm cố vấn cho Trần quốc Hoàn, sau này làm bộ trưởng Công an.

« Hắn được đưa đi Mạc tư khoa dự lớp huấn luyện cao cấp. Và sau 2 năm ở Nga so, Phan

Thiện đã tốt nghiệp những trường đại học điệp báo sau đây :

- trường gián điệp ân tế (1)
- trường phá hoại (2)
- trường gián điệp Fili (3)

« Sau đó, Phan Thiện trở về Bắc kinh học 6 tháng trong trường Kỹ thuật Phản gián Cao cấp ở ngoại ô Thượng hải. Năm 1957, hấn về nước và được cử làm giám đốc Phản gián. Trên thực tế, Phan Thiện không mang chức vụ giám đốc, và sở Phản gián cũng không có tên chính thức. Các hoạt động phản gián được giấu trong vụ Lê Tân, trực thuộc Phủ Thủ Tướng, và Phan Thiện chỉ giữ một chức vụ tầm thường là Phó Vụ trưởng Lê Tân. Tuy vậy, quyền hành của Phan Thiện rất lớn. Sự hồi hương của hấn đã đặt các cơ sở điệp báo của ta vào tình trạng bế tắc.

« Năm 1960, Phan Thiện được đưa vào Ủy ban Trung ương Đảng làm ủy viên dự khuyết, cùng với Nguyễn hữu Khiếu, cựu giám đốc Công an Liên khu IV trong thời gian kháng chiến.

(1) Hiệu trưởng trường này là đại tá Dubovik, Trường này được đặt dưới thẩm quyền của Vụ 1, trong trung ương GRU, vụ trưởng là phó đô đốc Bekrenev.

(2) Trường phá hoại thuộc thẩm quyền của Vụ 5, trong trung ương GRU, do trung tướng Mikhail Andrianovich Kochetkov làm vụ trưởng.

(3) Trường gián điệp Fili là nơi huấn luyện điệp viên trung cấp GRU. Nhiều yếu nhân điệp báo Bắc Việt đã tốt nghiệp tại Fili.

« Năm 1962, Bùi Vinh được biệt phái từ bộ Tổng tư lệnh qua vụ Lê Tân, làm phụ tá cho Phan Thiện. Ngược với Phan Thiện, một chuyên viên điệp báo thuần túy, xuất thân từ thành phần tiểu tư sản thành thị (hấn đã đậu Tú tài Pháp, ban Toán, cha hấn là tham tá phủ Toàn quyền, ông nội hấn là quan lại Nam triều), đại tá Bùi Vinh lại thuộc giai cấp vô sản hoàn toàn.

« Bùi Vinh gia nhập Vệ quốc đoàn trước ngày kháng chiến bùng nổ. Sinh quán hấn ở Quảng bình (đồng hương với ủy viên dự khuyết Trung ương Đảng, Nguyễn hữu Khiếu), cha mẹ là nông dân nghèo, hồi nhỏ phải chăn trâu.

« Sau khi gia nhập bộ đội, Bùi Vinh mới được học hành. Tư chất thông minh khác thường, sau 2 năm, từ mù chữ hấn đã tốt nghiệp bằng tiểu học. 2 năm sau, hấn tốt nghiệp trung học.

« Năm 1946, hấn chỉ là binh nhì. Năm 1948, hấn vọt lên thiếu úy trong trận đánh ở Liên khu V. Năm 1950, dự chiến tại Cao-Bắc-Lạng, Bùi Vinh đã đeo lon đại úy. Năm 1954, hấn chỉ huy một tiểu đoàn quyết tử ở thung lũng lòng chảo Điện biên. Tiểu đoàn của hấn thiệt mạng 9/10 song đã hoàn thành nhiệm vụ. Và hấn được vinh thăng thiếu tá thiệt thụ.

« Nhờ thành phần giai cấp, hấn thăng cấp rất nhanh. Năm 1961, hấn lên đại tá. Một nguồn tin đáng tin cậy cho biết hấn được bộ Quốc Phòng đề nghị với phủ Chủ tịch lên cấp thiếu tướng.

« Về chuyên môn điệp báo, Bùi Vinh còn ở mức trung bình, nếu không là sơ cấp. Hấn chưa hề hoạt động điệp báo. Hấn chỉ mới theo học khóa huấn

uyện điệp báo cấp tốc của bộ Tổng tư lệnh, và chưa hề bỏ túc ở ngoại quốc.

« Về phần gián điệp, Bùi Vinh mới đạt trình độ tập sự. Nguyên nhân hẳn được biết phái qua vụ Lê Tân hoàn toàn có tinh chất chánh trị. Nếu Bùi Vinh thay thế Phan Thiện, tổ chức của chúng ta sẽ hoạt động dễ dàng hơn, ít nhất trong hiện tại. Vì vậy, công tác cấp thời của chúng ta là tìm mọi cách loại trừ giám đốc Phản gián Phan Thiện.

« Kế hoạch loại trừ này gặp rất nhiều khó khăn. Phan Thiện là ủy viên dự khuyết Trung ương Đảng, nếu đề hắn trở thành ủy viên thật thụ và nắm giữ toàn bộ hệ thống điệp báo miền Bắc, chúng ta sẽ phải tốn phi nhiều tiền bạc và nhân sự.

« Thoạt đầu, chúng ta dự định ám sát Phan Thiện. Việc ám sát bất thành vì Phan Thiện bố trí phòng vệ rất chu đáo, hai lần nhân viên của ta trà trộn vào cơ quan của hắn, cả hai lần đều bị bại lộ và lại, ám sát không lợi bằng thanh trừng. Vì Phan Thiện bị ám sát, một Phan Thiện khác sẽ được cử ra thay thế.

« Trong guồng máy điệp báo Bắc Việt, ngoài Phan Thiện ra đang còn một số chuyên viên có đầy đủ khả năng. Biện pháp lý tưởng là loại trừ Phan Thiện bằng cách đưa hắn vào tròng. Chúng ta sẽ tạo chứng cứ giả mạo để giúp Bùi Vinh kết tội Phan Thiện. Trung ương Đảng sẽ phải thanh trừng Phan Thiện về tội phản bội.

« Sau khi Phan Thiện bị thanh trừng, Trung ương Đảng sẽ không dám bỏ nhiệm các chuyên viên thuần túy vào chức vụ cao cấp nữa, và đương nhiên đại tá Bùi Vinh sẽ lên thay thế. Một hậu quả đương nhiên khác là các chuyên viên thuần túy trong

guồng máy điệp báo sẽ bị thay thế bởi các đảng viên trung kiên.

« Việc chính trị hóa điệp báo sẽ làm mực độ hữu hiệu giảm sút, giúp chúng ta đẩy mạnh hoạt động...

« Sau đây là hồ sơ tương mạo và đời sống của Phan Thiện, và Bùi Vinh... »

Lê Tùng nhìn Bùi Vinh như bị thôi miên.

Bùi Vinh lặng lẽ ngồi xuống ghế xa-lông, miệng phì phèo điếu xì-gà thơm phức.

Hắn không bắt tay Lê Tùng. Hắn cũng không chào hỏi. Hắn lại không mời chàng ngồi.

Bùi Vinh mở đầu bằng câu nói dăm dẩn, chưa đầy đe dọa :

— Lê Tùng ! Anh chưa thành thật.

Lê Tùng chớp mắt, vẻ mặt ngờ ngác :

— Tôi...

Bùi Vinh cướp lời, giọng hách dịch :

— Đề yên tôi nói. Anh chưa thành thật. Lê Tùng, anh không giấu diếm được tôi đâu.

Lê Tùng có cảm giác như trần nhà sụp xuống. Trần nhà sụp xuống đè chàng nát bấy. Đồng thời đè nát bấy kế hoạch Hào quang mà ông Hoàng mất bao công phu sửa soạn.

